

Sempre restaràs en la meva memòria

La masia està en un estat avançat de deteriorament i deixadesa, bruta, plena de pols i amb una olor de tancat. Un cop dins, està tot tal com ho recordava, la foto de l'àvia i la nostàlgia de quan el món i la vida eren quelcom millor. A mesura que m'endinso per les habitacions, recordo i divago pels records i les memòries més profundes de la meva ànima, i com més ho faig més dolor em provoca. Tot havia canviat dràsticament, la felicitat s'havia esvaït des de feia temps i ara tocava conviure amb la porca misèria. Després d'aquells fets jo era una ànima en pena, agre, sense cap raó per seguir en vida. I és que ja no me'n quedava, de vida. Abans de continuar us he d'explicar una mica tot plegat, ho necessito.

Era un estiu dels 80, i com cada any anàvem a la masia dels avis que tenien al costat del Llobregat. Coneguda per Cal Melich, el meu cognom de pare, era la casa pairal del poble. Allà s'hi havien fet casaments, comunions i tota classe de cerimònies, algunes més banals i altres de més importants. El fet és que aquella casa marcava a tothom que hi anava, i jo no n'estava pas exempt. Aquell estiu, el meu pare ja patia la maleïda malaltia que li anava traient cada dia un trosset de la seva vida. Per acabar de matar-ho, la seva mare, és a dir la meva àvia, tenia demència. Era un moment complicat. D'aquelles etapes de la vida que costen de superar, que cada minut que passa pesa més que el següent, i ja no saps què fer, ni quin és el teu propòsit i al final acabes tenint una crisi existencial. Doncs jo em sentia una mica així. La meva única esperança era que el pare es recuperés i que l'àvia ja no em fes males passades. Volia aprofitar aquell estiu, era conscient que podia ser l'últim, però realment mai estàs preparat pel que pot passar. Malgrat que la derrota fos segura, jo seguia amb l'optimisme que tant em caracteritzava. Ja començava a enyorar el passat que tan idíl·lic i apoteòsic remembrava.

Així doncs, vaig entrar a la masia, i just en aquell moment va començar el meu últim estiu sent jo, el jo esplèndid, protagonista de la felicitat i el somni. Aquell

estiu vaig començar a ser capità d'un vaixell que naufragava, que anava a la deriva. La meua àvia a penes em recordava, sovint es preguntava si jo era el seu fill o el seu net. El que em feia més mal de tot, és que la pobra no era conscient que el seu fill, el meu pare, en Jordi, es moria. Això em dolia, em provocava un dolor immens, però, per altra banda, em relaxava, la veia feliç i tranquil·la, com cada estiu. Si la iaia ho hagués sabut s'hauria mort. Jo ajudava a la família, cuidava els avis, anava al riu amb el pare... Aprofitava cada segon per estar amb ells, ho veia tot amb uns ulls diferents. La vida m'havia posat en una situació difícil, complexa, però jo tenia assentit que la superaria costés el que costés. Ho vivia tan intensament que no me'n cansava. Aquelles tardes d'agost, sentint les orenetes cantar, el sol radiant de tarda entrant per la finestra i escalfant l'arrugada pell de l'àvia; en cada moment hi trobava la felicitat. No dic que estar trist sigui pas dolent, jo ho estava, però quan estàs abatut fas el possible com per no estar-ho, t'enganyes a tu mateix i t'intentes fer creure que ets feliç. En el fons ho era, estar amb qui més m'estimava em feia feliç. El pare, de tant en tant, agafava el 600 i se n'anava unes hores. Jo sempre em preguntava per què ho feia, i no era només aquell estiu sinó que ho feia des de feia anys, abans de patir la malaltia. Marxava sol i tornava feliç. Ell deia que anava al bar, a vegades deia que volia estar sol... Quan vam anar a l'hospital per primer cop perquè es trobava malament, duria ser l'any 79 o 80, ens van dir que el pare patia una malaltia minoritària i que havia estat per una infecció. La cosa era desconcertant, era una malaltia poc comuna i que afectava el sistema immunitari. Li van donar una esperança de vida de poc més d'un any perquè mutava molt ràpidament. No obstant el moment tràgic era per arribar. Un matí de setembre de 1981, ens vàrem despertar amb el pare mort. Ja està. Em pensava que la seva mort em mataria a mi també, al contrari, ho vaig veure com una forma de deixar de patir. Quan l'àvia va veure el cadàver del seu fill Jordi, es va despertar de la malaltia que tant patia. Ho recordava tot, cada persona, cada cosa... Era com si hagués estat inconscient durant un temps i de cop hagués tornat a la realitat. El que fa l'amor! Llavors va plorar. Plorava i plorava i l'avi la consolava en va. I així continuaren un temps. Em destrossava veure'ls així, però no hi podia fer res. Jo vaig tornar a la ciutat amb la mare a continuar el

grau d'Història que estava fent. De tant en tant anava a la masia a veure els avis, però em costava, la casa em recordava a tot el que havia passat.

Els anys van anar passant, vaig acabar la carrera i els avis em van venir a veure a la graduació. Recordo que l'àvia em va dir: El pare va morir sense poder ser lliure, i jo tampoc ho vaig poder ser. Aquelles paraules em van xocar, no les acabava d'entendre. Els pobres estaven molt vells, l'àvia encara estava de dol, però se la veia més eixerida. Finalment, al cap d'uns mesos d'haver-me graduat, tots dos es van morir. No m'ho vaig prendre a males, eren grans i era lògic que tard o d'hora es morissin. El que em seguia trontollant era perquè el pare es va morir tan jove. L'herència que vaig rebre dels avis va ser la masia. No ho entenia, tenia més cosins, tenia tiets. Per què a mi? Sé que sempre havia estat especial per a l'àvia, però tant? No m'ho treia del cap, per què havia de deixar la masia a mi? Això era un problema, perquè ara els cosins i els oncles em miraven malament per rebre aquesta gran propietat. Rancúnia i odis em rodejaven, però a mi m'eren ben igual. Dins meu la veueta continuava: de què s'ha mort el pare? Per què l'àvia em deixa la masia? Van anar passant els anys, la mare es feia vella i jo també. Així que avui, em dispenso a anar a la masia on van morir el pare i els avis. Avui és el dia que mataré el cuquet que m'ha anat menjant per dins.

Entro. Un cop dins, està tot tal com ho recordava, la foto de l'àvia, els plats... A mesura que m'endinso per les habitacions, recordo i divago pels records i les memòries més profundes de la meua ànima, i com més ho faig més dolor em provoca. Segueixo explorant la casa. Després d'una ullada vaig al pis de dalt. Entro a l'habitació de l'àvia i m'hi trobo un sobre amb un escrit a l'interior. Hi diu: "Com me l'estimo, al Jordi. Ho faria tot per ell i ell tot per mi. Llàstima que els seus germans i germanes no l'hagin estimat mai per ser com és, però Déu sap que és el meu fill i que sempre l'estimaré. Malgrat els pecats de tots dos, som bons i això és el que més es valora". Em quedo atònit. Quins pecats? Per què els oncles odiaven tant al papa? Estic confús. Recordo que els *tiets* mai l'havien tractat bé, i això que el pare havia estat molt bo amb ells, eren els seus germans.

Després d'una estona, vaig a l'estudi del papa. Potser hi ha la resposta a les meves preguntes. El pare escrivia molt. Recordo que un cop hi vaig entrar i em va fer fora. L'estudi era sagrat, no hi entrava ningú. Ell deia que eren textos jurídics de l'ajuntament que havia de corregir. Remeno els calaixos de l'escriptori. N'hi ha un tancat amb clau. On deu estar la clau? Com que no la trobo hi foto una puntada de peu i s'obre. A dins hi ha una caixa encadenada. Collons, una altra clau per buscar! M'enfado i em poso a cercar. Després d'una bona estona veig una esclatxa entre el parquet. La clau! L'agafo i obro la caixa. A dins s'hi troba una mena de llibre que posa: "Memòries que mai s'esborraran". Començo a llegir. Es tracta d'una mena de diari on el pare relatava tota la seva vida. Per una banda, penso que faig malfet de llegir-la, trenco la seva intimitat. Per l'altra, és l'única manera de saber-ho tot. Vaig llegint... El dia en què va conèixer a la mare, el dia que va perdre la feina i el dia en què la va recuperar.

De cop començo a llegir una part molt intimista. "L'alcalde ja m'ha donat feina. Ens coneixem des que teníem 20 anys, ara en tinc 30!" Això és pocs anys abans que es morís, penso. "Avui he anat a reunir-me amb ell i ja no he pogut més. La passió floreix com la primavera. Els dos ho sabíem des de fa anys, però ja no ens hem pogut resistir més. Com me l'estimo! Sempre reprimet, sempre tancat. No soc lliure però soc feliç! Quina pena la Dolors, també l'estimo molt, altrament és un amor diferent, com fraternal, no és l'amor romàntic com el que sento per ell". Ostres. El pare també estimava els homes. Ara em comença a quadrar tot. Segueixo llegint. "Ja fa un mes que ens anem veient, d'amagat per desgràcia. Sempre quedem al bosquet del llac. Sempre que estic amb ell soc feliç, puc ser jo." Continuo llegint.. "Merda, hòstia. A sobre d'acabar amb *lo* nostre m'ho ha passat. M'ha passat aquesta nova malaltia que ens mata a tots. Què faig? Segueixo fingint? Ho dic a algú? Li ho dic als pares? Em sembla que ho diré als pares." Deu ser la SIDA? Efectivament, just s'acabava de descobrir, i com ell en van ser milers. Pel poble havia circulat algun rumor, però jo em negava a creure-me'ls i la mare també. En aquella època estava molt mal vist. Continuo llegint i arribo al dia abans de la mort

del pare: “Ja no tinc forces per continuar endavant. Em sento dèbil tot per aquest desamor indesitjable. Si és que Déu té raó, he comès un pecat i haig de complir la seva penitència. Però és amor, és bondat: què és això que tinc? Jo només sé que us estimo a tots! Us estimo malgrat el que m'heu fet. I a qui més al meu fill, els meus pares i la meva dona, donaria la vida per ells. Són forts.”

Fins aquí. Ploro. Ho sabia i no ho sabia... Seràs aquell que vas voler ser, papa, ho seràs i sempre et recordaré. Recordaré les tardes pescant davant el riu. Et recordaré sempre, fins a la mort dels dies. A la meva memòria sempre hi restarà la teva energia i vitalitat, la teva alegria, els teus elogis, els aprenentatges que tu em vas donar. Ho recordaré tot de tu, cada segon i cada mil·lèsima al teu costat: tot.